

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. Papæ supra Concilium acephalum superioritas demonstratur ex
Œcumenicâ & indefinitâ Matth. 16. Petro repromissâ ligandi & solvendi
auctoritate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Concilij determinationi ac statuto.

41. Verùm disquirere denuò liceat ex Adversarijs. Num Concilium Ierosolymitanum prohibuerit etiam *materialem Legalium usum* Oppositum sanè liquet ex *cap. 15. Actuum*, ubi Gentilibus ad fidè convertis non quorumcunque Legalium *materialis* usus interdicebatur, sed abstinentia duntaxat à suffocatis & sanguine. Ex sacro igitur contextu liquet, Decretum Concilij Ierosolymitani unicè fuisse intentum ad condemnandam hæresin Pharisæorum contendentium, oportere, Gentiles convertos circumcidi, & servare legè Moysis. Usus igitur *materialis* Legalium non erat interdicitus Apostolis, siquidem Paulus etiam talem aliquando adhibebat usum *materialem* Legalium, ex aliori scilicet cujuscumque rationis motivo. Neque verò Petrus sub formalitate hæresin sapiente, quasi Legalia sub *formali* Mosaicæ legis obligatione essent de præcepto, unquam obstringebat gentiles convertos, vel ipsos etiam Judæos ad talem *formalem* usum Legalium inducebat. Quare Petrus nihil unquam faciebat, quod pugnabat cum Decreto Concilij Ierosolymitani. Imò ipsissimum istud Decretum ex Oecumenicâ Petri auctoritate Apostolicâ ordinariâ, seu sui formâ habebat firmitatem, cui ipsemet Apostolorum Princeps meritò se conformaret ob Divinæ comprobationis ex Concilij, unâ & Oecumenicæ suæ auctoritatis consensione subsistentis, ab omnibus Christi fidelibus, ipsomet etiam Ecclesiæ Capite, *religiosè* observandæ reverentiâ; uti hæc patent ex antecedentibus.

42. Sed pro undecimo excipiet quispiam. Quo igitur jure Petrus in *Epistola ad Galatas* dicatur reprehensibilis, dum suo exemplo inducebat Gentiles convertos ad Legalium usum *materialem* duntaxat? Hoc exaggerans Maymbourgus in *sua Historia Ecclesiasticâ cap. 7. fol. 62.* istanc facit argumentationem prorsus execrabilem. Dum Paulus in *sua ad Galatas Epistola* ob prædictam causam dicit, Petrum fuisse reprehensibilem: vel in hoc dicit veritatem, vel falsitatem. Si hoc posterius dicatur, erit consequens, quòd *Epistola ad Galatas* non sit Verbum Dei. Si illud prius asseratur, sequitur, Petrum non fuisse infallibilem, nec Paulum pro tali eum reputasse.

43. Verùm si textus Græcus *Epistola ad Galatas*, ad stipulante etiam Syro, consulatur; liquet inde, Petrum non dici à Paulo reprehensibilem, sed reprehensum à Fratribus, qui hoc Petri factò offensus fuerant, quòd ignorassent Petri causam & mentem. Juxta has igitur versiones Petrus ex Legalium usu *materiale* ne venialis quidem culpæ reatum contraxerat, utpote qui non tam in se reprehensibilis, quàm ab alijs per ignorantiam reprehensus, juxta Pauli assertionem, habendus esset. Sed posito & concessio, Petrum in Gentilibus ad judicandum suo exemplo inducendis, culpæ reatum contraxisse, hic tamen reatus neque cum *fide*, neque cum istius confessione debitâ ullatenus pugnabat, siquidem Pe-

trus eo modo *formalem* Mosaicæ legis proprium Legalium usum, seu horum ex necessitate salutis obligationem nullatenus vel docuerit, vel crederit, & ideo Maymbourgus ineptè fuit hinc argumentatus adversus infallibilitatem non tam Petri singularis personæ, quàm Cathedræ ipsius Apostolicæ per Divinam pollicitationem solidatâ repromissam. Quare tota reprehensionis causa in Petro, si verè fuit reprehensibilis, reduci debet ad Gentilium, ex ignorantia quasi invincibili obortam offensionem: quæ tamen offensio minimè poterat Petro imputari, ad reatum saltem mortiferum, dum actio ipsius sanctæ intentionis, & causæ rationabilis motivo eatenus fuerat vestita, ut ea Gentilium offensio seu scandalizatio non tantùm à Petro non fuerit prævifa, sed propter sanctæ honestatis rationes nequaquam imputanda, nisi fortè sub aliquâ subreptionis, fidem minimè contingentis culpâ veniali.

S. V.

Papæ supra Concilium acephalum superioritas demonstratur ex Oecumenicâ & indefinitâ Matth. 16. Petro repromissâ ligandâ & solvendâ auctoritate.

PRIMò. Videtur equidem, primâ statim fronte opponi posse, quòd *Matth. 18. vers. 18.* æquè *indefinita* ligandâ auctoritas sit Divinitus promissa Concilio. Nequit ergo, quæ *Matth. 16.* Petro est commissa auctoritas Oecumenica, importare aliquam super Concilio superioritatem. Verùm ex *Matth. 18. cap.* integro contextu inter se collato constat, illam *indefinitam* ligandâ & solvendâ potestatem, quæ Apostolis Ecclesiam representantibus, adeoque *collectivè* sumptis, seu in Concilio aggregatis fuit repromissa, reduci ut sic in Ecclesiam. At Ecclesia intelligibilis non est sine Capite. Nequit ergo ea auctoritas ullatenus competere *acephalo* Concilio.

Pro secundo igitur, faciendo comparationem inter Papam & Concilium *acephalum*, ita licet in præsentia argumentari. Nempe auctoritas Oecumenica Petro *individualiter* ac determinatè *Matth. 16.* promissa, protenditur *super quocunque* in terris subsistente *moralis* ad Regnum Cælorum, Ecclesiam scilicet militantem & triumphantem ordinabili. At sub isto *quocunque* continetur utique omnimoda Episcopalis Jurisdictionis, tum quoad *actuali* sui collationem, & proximè ad regendam certam Diocæsin potestatis actualiæ, tum quoad sui *moralis* omnimodum exercitium. Nequit ergo in Concilio *acephalo* præter characteres Episcopales *immediatè* à Christo promanantes, & in hisce radicatas, adeoque *radicales* duntaxat, ad regendum Dei populum potestates, non nisi per Summum Pontificem in statum *actualis & proximæ* jurisdictionis reducibiles, quidquam reperiri, quod sub illo *quocunque* ad Regnum cælorum ordinabili *moralis* non sit contentum;

tum: super quo adeo emineat Papæ Oecumenica auctoritas & superioritas.

46. Pro tertio excipient fortassis Adversarij. Illa verba: Tibi dabo claves Regni cælorum, non ad solum Petrum, sed ad Apostolos universos dicta esse, sive respicere Petrum non in se solo spectatum, sed quâ totius Ecclesiæ figuram gerentem; uti passim tradit S. Augustinus. Ergo illam clavium potestatem attribuendam esse toti potiùs Ecclesiæ, quàm Petro solitariè sumpto. Unde in Decretis causâ 24. q. 1. cap. 6. sic haberi: Quando Petrus accepit claves; Ecclesiam sanctam significavit.

47. Verùm quæ S. Augustinus tract. 124. in Joannem circa medium. fultus ac eleganter hanc in rem disseruit, ad istam reduci possunt formam syllogisticam. Nempe id, quod per proprietatem in Christo est Petra, hoc per significationem est Petrus in Petrà: atque adeo sub ista significatione intelligitur Christus ita esse Petra Ecclesiæ, ut hæc sit in Christo per proprietatem Capitis absoluti ac primarij, Petrus autem sit Ecclesia per significationem, seu figuratam duntaxat Capitis Vicarij repræsentationem. At istis ad Petrum prolatis Christi verbis; Tibi dabo claves Regni cælorum; Ecclesia fundata in Christo, ab hoc clavibus regni eatenus accepit in Petro, quatenus per hunc significatur, sive repræsentatur Ecclesia, propter Apostolatûs sui primatum; uti loquitur præcitatus S. Augustinus. Quia igitur Ecclesia accepit claves Regni cælorum in Petro, propter Apostolatûs sui primatum, manifestè sequitur, claves Regni cælorum in Petro ita esse datas Ecclesiæ, ut in Petro esset talis potestas, tanquam in Principe, seu Capite, sive Præposito universæ Ecclesiæ; uti apertis verbis loquitur is S. Doctor lib. quest. Veteris & Novi Testamenti. Item lib. 2. de Bapt. contra Donatistas cap. 1. Quandoquidem ergo Concilium acephalum, quantumvis Generale, sit destitutum tali Capitali præminentia, cui annexa est clavis Regni cælorum, Ecclesiæ in Petro eui Principe suo concessa, hujus verò indefinita auctoritas protendatur super quocunque ad Regnum cælorum in terris ordinabili morali: neque verò Episcopi in Concilio acephalum præter characteres Ediscopales quidquam congerant, quod non sit contentum sub illo quocunque: manifestum hinc redditur, Papæ eui Capiti & Principi Ecclesiæ competere Oecumenicæ auctoritatis super tali Concilio superioritatem.

48. Pro quarto replicabit fortassis aliquis Adversariorum. Nullibi haberi in sacris Literis expressum, quòd illa indefinita super quocunque in terris morali, Ecclesiæ in Petro concessa clavium potestas, transierit in Petri successores; nec adeo horum super Concilijs etiam acephalis superioritatem evinci ex illo sacro textu.

49. Verùm esto, sub ijs formalibus verbis non haberi expressam Romanorum Pontificum in ea clavium potestate successionem: sub ijs tamen eatenus continetur virtualiter, ut includabiliter inde eruat, Etenim illa

Christi verba: Tibi dabo claves regni cælorum, diriguntur determinatè ac demonstratè ad Petrum. Illa ipsa autem verba, secundùm clarum sacri contextûs tenorem, sunt à Christo prolata sub connexionè ad præcedentia: Super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam. Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexam cum Ecclesia per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatâ, durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quòd Christus Dominus promiserit, adversùs Ecclesiam à se fundandam portas inferi non fore prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicij diem. Oportet igitur, secundùm Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirâsse in Petro per martyrium in cælos sublato, sed perpetuò duraturam esse usque ad diem judicij. At potestas cum Ecclesiæ statu perpetuo connexa, atque adeo perpetua, secundùm ipsam rei naturam ita transit in successores, ut isti cum suo antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed quoad formalem potestatem officij pastoralis. Manifestum proinde hinc evadit, secundùm Christi Domini verbum, in Ecclesiâ talem esse successionem, vi cujus perpetuò persistat illa Divinitus promissa Petro, indefinita ligandi ac solvendi potestas, omnimodam adeo respectu Ecclesiæ cunctis Christi fideles complectentis, judicariam, & legislativam auctoritatem importans.

Hinc pro quinto patet discrimen ac differentia inter Petri ac reliquorum Apostolorum auctoritatem Apostolicam. Nam universis quidem Apostolis Christus contulit ^{ex pag 250. n. 78.} æqualem potestatem, eam quæ amplissimâ, prout indicant ejusdem Domini nostri verba Joannis 20. cap. dicentis: Sicut misit me vivens Pater, & ego mitto vos Nihilominus hæc ipsissima vox misse... significat, Apostolicæ auctoritatis sublimitatem ibi concessam fuisse per modum Legationis duntaxat; prout D. Paulus 2. Corinth. 5. vers. 20. indicat: Pro Christo, inquit, Legatione fungimur. Unde idem Paulus ad Ephesios 6. v. 20. ait, pro quo (scilicet Evangelij mysterio) Legatione fungor. Atqui ex ipsa natura Legationis constat, eam non esse perpetuam, seu ad Successores transferibilem, sed industriam personæ, cum quâ cohareat, esse in ea electam. Illa igitur plenitudo Apostolicæ auctoritatis expiravit cum personis reliquorum Apostolorum: nec nisi ex Petro subsistere potest successor clavium Regni cælorum; uti superius fuit ostentum.

Nec obstat: quòd Episcopi dici soleant successores Apostolorum. Hoc enim accipi non potest de illâ delegatâ Apostolis communi auctoritate Apostolicâ: sed in Episcopis est talis successio quoad Ordinis duntaxat Episcopalis characterem, & huic insitam potestatem, adeoque radicalem solummodò Pastoralis officij propriam Jurisdictionem, non verò, quoad actualis Jurisdictionis potestatem proximam.

superioritas
adversarij
GVI

mam. Hanc enim accipiunt Episcopi à Summo Pontifice in partem pastoralis sollicitudinis eos vocante: quemadmodum in Sacerdotibus etiam simplicibus est quidem potestas absolvendi à peccatis, quoad characterem Ordinis sacerdotalis, & radicalem in hoc importatam super peccatis ac peccatoribus, suam Confessionis sacræ Tribunal accedentibus, jurisdictionem, quæ tamen proxima & actualis à peccatis absolvendi potestatis denominationem subire non potest, nisi per facultatem Episcopi, seu ex concessione Papæ actualiter conferatur.

52. Sicuti ergo Sacerdotes, quoad istam à peccatis absolvendi potestatem, quæ in characterem Sacerdotalem radicatum, sunt ipsorum etiam Apostolorum successores, non tamen absolute, sed limitate ac restrictivè: sic Episcopi quoad illam regendæ Ecclesiæ potestatem radicalem, non absolute dici queunt Apostolorum successores, sed cum præinsinuatâ limitatione jurisdictionis in Episcopali characterem radicata, non nisi per Summi Pontificis collationem actualis. Et hinc Episcopi ne quidem in Concilio aggregari, absque interventu Romani Pontificis præferunt characterem Oecumenicæ Apostolicæ jurisdictionis erga universam Ecclesiam protensæ, qui character est Synodi Generalis quæ Oecumenicæ formaliter constitutivus. Quia proinde iste character deficit in Concilio *acephalo*, ex meris jurisdictionibus Episcopalibus coacervato, ideo ad tale Concilium haud pertinent Christi promissiones, Concilio Oecumenico factæ de indefinitâ solvendi ac ligandi potestate, eique connexâ in rebus fidei infallibilitate. Cum igitur e contra tales præeminentiæ sint in Papâ, cujus Oecumenica auctoritas protenditur super universas Episcoporum in Pastoralis sollicitudinis partem vocatorum jurisdictiones: manifestè hinc evincitur Papæ supra Concilium *acephalum* majoritas ac superioritas.

S. VI.

In quo fit continuatio argumenti proxime deducti ex Joannis 21. cap. v. 15. 16. & 17.

53. *Primum.* In hoc sacro textu legitur Christus præ cæteris Apostolis *definitè ac determinatè* Petro contulisse Oecumenicum Pastorale officium, dicendo: *Pasce oves meas, pasce agnos meos.* Indubitatum namque est, Christum proferendo ista verba, non tantum secundum Divinitatis contuitum, sed etiam secundum Humanitatis visionem beatificâ, in Verbo Eterno, seu in Prædestinationis Divinæ Decreto, imò secundum scientiæ quoque infusæ notitiam, *distinctè* complexum fuisse universas Oves suas & Agnos in unam Ecclesiam pro hujus perpetuo statu aggregandos. Quod si proinde Oecumenicum pastorale munus, ultra Petri personam ex Christi Domini institutione non fuisset protensum, minimè potuisset completi universas Oves & Agnos in unam Christi Ecclesiam pro perpetuo hujus usque ad finem mundi propagando statu coa-

dunandos & adaugendos. Oportet igitur; Oecumenicum illud pastorale officium commissum fuisse Petro cum ordine successione per Christi institutionem duraturæ usque ad finem mundi. At verò in antecedentibus ostensum fuit, sub illis Christi verbis, id *pasce* perinde sonare, ac id *regere*. Quare id Oecumenicum pastorale munus Petro, ejusque successoribus à Christo commissum, importat auctoritatem gubernativam, protentiam super universis Christi Ovis & Agnis, pro perpetuo Ecclesiæ militantis statu exituris. At in Concilio quantumvis Generali, sed *acephalicè* spectato, quid, nisi Oves seu Agni Christi conveniunt, nempe Episcopi ex universo Christiano Orbe convocati? Hi verò secundum mentalem à Capite suo, Petri successore, præcisionem, sub quâ intelliguntur conficere Conciliū *abstractivè acephalum*, nullâ potiuntur auctoritate, nisi Episcopali in unum collatâ, ad curandum publicum Ecclesiæ bonum. At qui Episcopalis jurisdicção ab ipsomet Summo Pontifice in Episcopos ad suæ pastoralis sollicitudinis partem vocatos derivata, non potest non semper manere subiecta Pontificiæ auctoritati, sicut ipsi etiam Episcopi, quæ Christi Oves seu Agni extrahi haudquaquam possunt à sphaera Oecumenici Petro, ejusque successoris commissi pastoralis officij. Quia igitur in ejusmodi quatumvis Generali Episcoporum Concilio *acephalicè* spectato, sive in Episcopalibus ex toto Christiano Orbe in unum collatis jurisdictionibus etiam *collectum* sumptis, per sacras Scripturas, nulla est assignabilis præeminentia alicuius supra Papam majoritatis: è contrario autem præadductus sacer textus confert Papæ prærogativam, supereminentem omnimodæ jurisdictioni Episcopali, atque suâ gubernativâ auctoritate Oecumenicâ completentem cunctos totius Orbis Episcopos, manifesta hinc redditur Papæ supra Generale, *acephalicè* spectatum Concilium superioritas.

Pro secundo excipient fortassis Adversarij. Sub ipso Concilij Tridentini statu fuisse concertatum: an sub illis Christi verbis: *Pasce Oves, seu Agnos meos*, illi *collectum* etiam sumpti, non verò in sensu duntaxat *distributivo* sint contenti sub Oecumenicæ Papæ officij Pastoralis sphaerâ gubernativâ? Necdum igitur ex illo sacro textu liquidum reddi, quod Episcopi ex Christiano Orbe in unum collecti, ut sic Concilium Generale, saltem *abstractivè acephalum* conficientes, subdantur Papæ auctoritati Oecumenicæ, ut propterea adstruenda sit Papæ supra Concilium ejusmodi superioritas.

Verùm Christus sub illis ad Petrum protatis verbis: *Pasce Agnos meos*, nullam fecit exceptionem sensû *collectivi*. Quomodo igitur nobis fas erit, hujus *collectivi sensûs* ab ipsis verbis exceptionem facere, absque aliqua in sacris Litteris fundatâ solidâ ratione? Hæc fortassis exceptio dicetur fundari in hoc: quod Concilium Generale sit *representans universam Ecclesiam, quæ est columna & firmamentum veritatis*. At quia Ecclesia quoad statum *perse-*